

песен от онова време, и много неща от устната реч на бунтовниците по онова време, а и на всички българи – децата му да раснат –

като нас комити да станат,
турчина от България да изгонят.

Разбира се, пак в емоционалния строй на традицията, благодарение на онези вечни метаморфози на културните реалии, певецът ще подхване още една стара творба за поредната жертва:

– Не пий, Калинке, таз вода,
таз вода не е хубава.
Вчера хайдути минаха,
ранен войвода носеха,
войвода Стефан Караджа,
та му кървите перяха
и му раните миеха.

И още нещо – за **последното желание** на бунтовника:

– Дето умра, там ме заровеце,
на глава ми чешма направете,
който мине, водица да пие,
хем да пие, хем да рече:
“Бог да прости Стефан
Караджата,
дето умря за народно дело“.

9

Последните два стиха ни отвеждат към моменти в песните за Стефан Караджа и Хаджи Димитър и изобщо за късните форми на класическия ни фолклор, които са будели и будят някои естетски увлечения да се отричат достойнствата на този фолклор. Още по-силни стават тези увлечения, когато се вземат под внимание записи на песенни текстове, които явно са дело на българската възрожденска интелигенция. Така напр. във в. “Свобода“ от 24 май 1878 г. е публикувана подобна творба, която има и задачата да оповести за събитията, свързани с образуването и гибелта на легендарната чета, и задачата да обясни смисъла на тази саможертва.